

Warszawa, 1 lutego 1936 r.

URZĄD PATENTOWY

E 21cd 11/02²

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 22505.

Kl. 5 c, 9/01.

Beate Baron
(Bytom, G. Śląsk, Niemcy)
i Henryk Koplowicz
(Chorzów, Polska).

5c 11/02

Obudowa drewniana.

Zgłoszono 29 stycznia 1934 r.
Udzielono 10 grudnia 1935 r.

Przedmiotem wynalazku niniejszego jest obudowa wyrobisk, odznaczająca się tem, że składa się z oddzielnych wieńców, złożonych z dwóch grup krótkich okrągłaków z wkładkami drewnianymi lub bez tych wkładek, i ułożonych jedne na drugich promieniowo do osi chodnika. Okrągłaki są połączone ze sobą zapomocą rozpór, rozmieszczonych równolegle do osi obudowy, które w celu wzmocnienia obudowy mogą być podwójne. Złączenie poszczególnych okrągłaków w całkowite wieńce uskutecznia się zapomocą łączników, działających usztywniająco w kierunku obwodu i zwiększających wytrzymałość całego wieńca.

Przedmiot wynalazku niniejszego jest

uwidoczniiony na rysunku w kilku przykładach wykonania, przyczem fig. 1 przedstawia w perspektywie całkowitą obudowę chodnika, fig. 2 — obudowę w przekroju pionowym, fig. 2a — w poziomym przekroju podłużnym, fig. 2b — poszczególne części obudowy w perspektywie; fig. 3, 3a i 3b przedstawiają obudowę z nieumocowanym spodem, fig. 4 — 10 — w perspektywie rozmaite postacie wykonania części obudowy.

Obudowa składa się z wieńców, które są utworzone z oddzielnych części 1, przedstawionych w perspektywie na fig. 2b, 3b, 4 — 10.

Części 1 są wykonane w ten sposób, iż krótkie okrągłaki 2 są ułożone dwiema

grupami i wzajemnie połączone zapomocą gwoździ 8. Okrągłaki 2 mogą być ułożone jeden obok drugiego lub też oddzielone przy pomocy wkładek pośrednich 3 z drzewa miękkiego, które są nieco węższe od okrągłaków 2. Zewnętrzne końce okrągłaków 2 są zaciosane klinowo i mają prawidłowy kształt łukowy obudowy. Przy obudowie bez wkładek 3 okrągłaki 2 zostają odpowiednio zaciosane klinowo. Oprócz tego okrągłaki 2 mogą być obciosane lub nieobciosane.

Grupy okrągłaków 2 są zestawiane parami w ten sposób, iż w gotowej obudowie (fig. 2a i 3a) tworzą wieńce, rozmieszczone w pewnej odległości od siebie, które stanowią właściwe odrzwia obudowy i przejmują nacisk warstw. Poszczególne okrągłaki 2 są połączone zapomocą okrągłych rozpór 4. Połączenie to jest wykonane zapomocą gwoździ lub klamerek, albo też przy pomocy czopów. Rozpory 4 mogą być także umieszczone parami lub też mogą być zupełnie pominięte, tak że wieńce składają się wtedy tylko z okrągłaków 2. Rozpory 4 mogą być bezpośrednio umieszczone jedna obok drugiej (fig. 6 i 8), lub też (fig. 2b, 3b, 4, 5, 9 i 10) w pewnych odstępach jedna od drugiej. Wtenczas niewypełnione przestrzenie mogą być wypełnione w razie potrzeby deskami pośrednimi, które są połączone rozpórami, jak przy wykonywaniu wieńców albo przy budowaniu tych ostatnich.

Poszczególne części 1 obudowy są połączone zapomocą różnego rodzaju łączników, działających uszczelniająco w kierunku obwodu. Można np. zastosować żelazne łączniki 5 (fig. 2a i 3e), wetknięte w odpowiednie otwory wstępne 6, a także — kawałki płaskowników 5 lub kołki drewniane, które wsuwa się w odpowiednie wycięcia 6 (fig. 2 i 3) i które także mogą być umieszczone parami (fig. 3b). Ponadto na obwodzie obudowy mogą być umocowane liny 11, przymocowane do każ-

dej części obudowy (fig. 1). Wreszcie można także zastosować kołki drewniane 5', które przy zestawianiu części wsuwa się w odpowiednie wcięcia 6, przewidziane w końcach przylegających części (fig. 36). W ten sposób przy silnym nacisku warstw zapobiega się wzajemnemu przesuwaniu się części obudowy w kierunku promieniowym, a zarazem załamaniu się obudowy do środka, ponieważ np. łączniki wciskają się i czynią coraz bardziej statecznym złącze, a zarazem i całą obudowę.

Wieńce obudowy, zestawione z oddzielnych części 1, tworzą zamknięte pierścienie, podczas gdy na fig. 3 dolne końce obudowy są założone w wycięciach 10 okrągłych podkładów 9 i w ten sposób są połączone z niemi. Do podkładów 9 przymocowane są szyny kolejek, układanych w takim chodniku. Długość (mierzona w kierunku chodnika) części obudowy wynosi od 80 do 100 cm, grubość — od 40 do 70 cm. Przy silnym nacisku warstw długość tą odpowiednio zmniejsza się, wskutek czego na metr bieżący chodnika przypada większa liczba wieńców, utworzonych z okrągłaków 2. Z drugiej strony przy słabszym nacisku warstw można obrać większą długość części obudowy lub też utworzone z nich wieńce umieścić w większych odstępach.

Części obudowy wykonywa się z nowego drzewa okrągłego, a ze względów oszczędnościowych — również z drzewa połamanego. Gotowe części obudowy mogą być wówczas dostarczane do miejsca przeznaczenia w wózkach. Składanie skutecznego się, przy zastosowaniu niezbędnych rozpór usztywniających, w niezależnych od siebie odcinkach obudowy. Środki łączące, np. łączniki żelazne 5, kawałki płaskowników albo liny 11 zostają umieszczone przy składaniu obudowy, a kołki drewniane 5 zostają przymocowane do tych części. W chodnikach o małych przekrojach poprzecznych można nawet nie stosować łączników

żelaznych. Przy całkowitej obudowie pożądana jest dobra podsadzka kamienna. Jeżeli poszczególne odcinki chodnika o niewielkich rozpiętościach nie podlegają naciskowi warstw, to obudowa zostaje rozparta klinami drewnianymi.

Obudowa niniejsza poddaje się jednostronnemu naciskowi warstw bez szkodliwych zmian swego profilu. Podczas poddawania się obudowy pod naciskiem warstw najpierw zginięte są drewniane wkładki pośrednie 3, przyczem rozpory 4 także zmieniają swe położenie i tworzą zamkniętą obudowę, poczem podczas dalszego silniejszego nacisku następuje stopniowe zginięcie okraglaków 2. Jeżeli więc wzrasta nacisk warstw, zwiększa się opór obudowy, która zawsze pozostaje podatną. Zwykle nacisk przejmują tylko pierścienie usztywniające, utworzone z okraglaków 2, podczas gdy rozpory 4 pozostają nieobciążone.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Obudowa drewniana, złożona z wieńców, ułożonych obok siebie wzdłuż

osi chodnika lub w pewnych odstępach i składających się z oddzielnych części, wykonanych z okraglaków, znamienna tem, że poszczególne części obudowy są złożone z dwóch grup promieniowo rozmieszczonych krótkich okraglaków, przylegających do siebie wraz z wkładkami drewnianymi, które są połączone ze sobą rozporami drewnianymi, ustawionymi w kierunku osiowym i umieszczonemi pojedynczo lub parami.

2. Obudowa według zastrz. 1, znamienna tem, że części (1) są połączone ze sobą zapomocą założonych w kierunku obwodowym łączników żelaznych (5), kołków drewnianych, obwodowych lin (11) lub też zapomocą kołków drewnianych, rozmieszczonych w kierunku podłużnym chodnika między każdymi dwiema częściami (1) obudowy.

Beate Baron.
Henryk Koplowicz.
Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

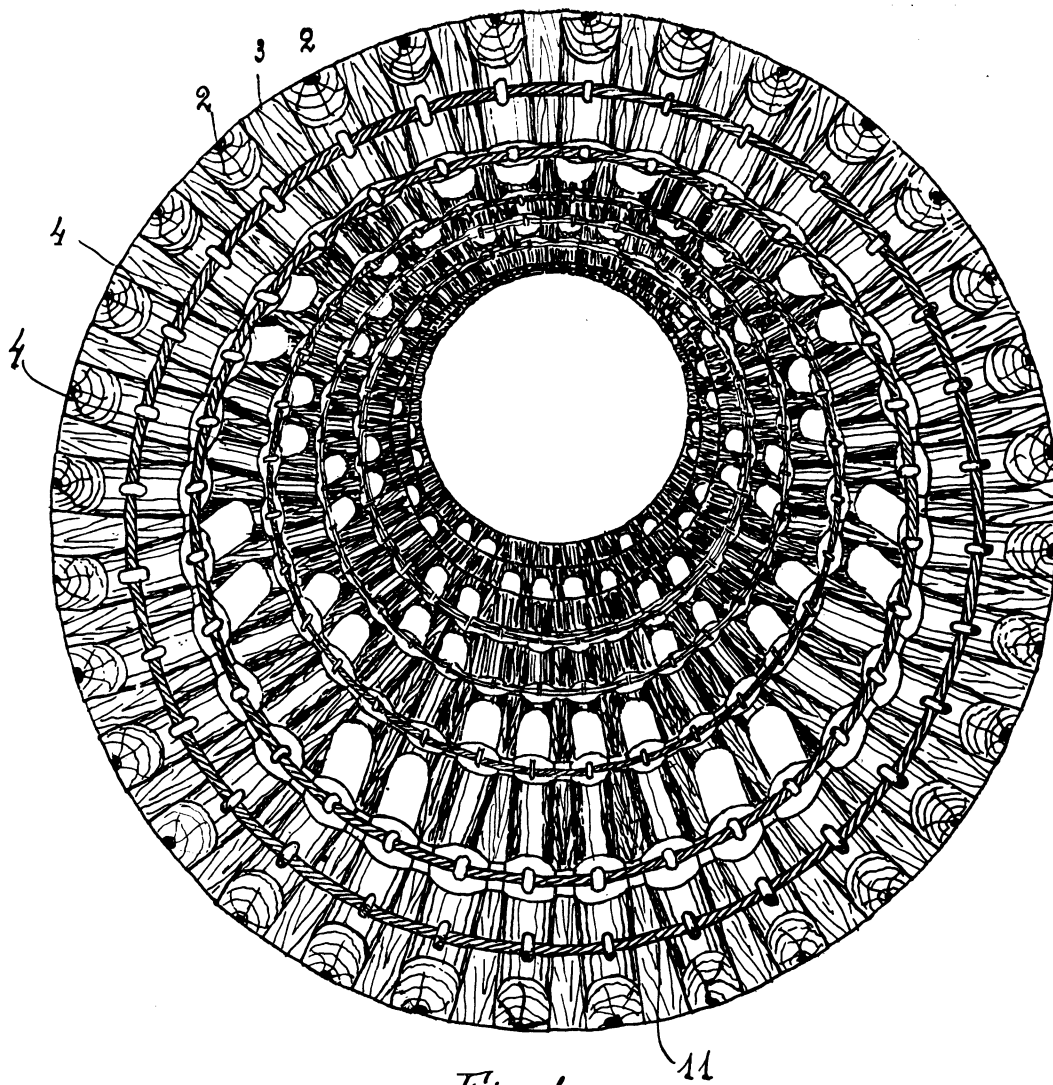

Fig. 1

